

Sygn. akt: I C 236/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca:	SSR del. Beata Majewska-Czajkowska
Protokolant:	Sandra Olesiak

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2015 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa P. Ł.

przeciwko I. M.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej I. M. na rzecz powoda P. Ł. kwotę 147.000,00 (sto czterdzieści siedem tysięcy i 00/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 23 maja 2014 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanej I. M. na rzecz powoda P. Ł. kwotę 10.967,00 (dziesięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt siedem i 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym 3.617,00 (trzy tysiące siedemnaście i 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.

Sygn. akt I C 236/14

UZASADNIENIE

Powód P. Ł. pierwotnie wniósł przeciwko pozwanej I. M. pozew o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym o zapłatę przez pozwaną na rzecz powoda kwoty 147 000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 maja 2014 roku oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swe stanowisko powód wskazał, że w dniu 28 sierpnia 2009 roku dokonał przelewu na rachunek pozwanej kwoty 100 000,00 zł, zaś w dniu 4 września 2009 roku dokonał przelewu na rachunek pozwanej kwoty 47 000,00 zł. Oba przelewy zostały dokonane tytułem pożyczki w czasie gdy pozwana prowadziła działalność gospodarczą pod firmą Kancelaria (...) z siedzibą w W. przy ulicy (...). W dalszej kolejności pozwana zmieniała firmę i siedzibę działalności na M. I. Kancelaria (...) w W. przy ulicy (...). Następnie zmieniła firmę na I. M. Firma (...) w siedzibą w G., ul. (...), którą to działalność prowadziła do dnia wniesienia pozwu. Pismem z 12 maja 2014 roku powód wypowiedział umowę pożyczki wzywając pozwaną do jej zwrotu pożyczki w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. Powód wskazuje, że pożyczka nie została udzielona w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej – udzielił jej jako osoba fizyczna, stąd termin przedawnienia roszczenia wynosi 10 lat. W uwagi na powyższe powód uważa powództwo za uzasadnione.

Nakazem zapłaty z dnia 11 września 2014 roku Sąd nakazał pozwanej I. M. zapłatę na rzecz powoda kwoty 147 000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 maja 2014 roku oraz kwotę 5 454,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwana I. M. wniosła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

Uzasadniając swe stanowisko pozwana zgłosiła zarzut przedawnienia roszczenia oraz brak zobowiązania pozwanej względem powoda. Pozwana wskazała, że otrzymała pożyczkę we wskazanych w przelewach kwotach jako osoba prowadząca działalność gospodarczą. Powód również udzielił pożyczki jako osoba prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...), co wynika z treści wyciągu z rachunku bankowego załączonego do pozwu. W latach 2008-2011 obie strony, które prowadziły działalności gospodarcze, łączyły wspólne przedsięwzięcia gospodarcze różnego rodzaju, stąd pożyczka została zawarta między dwoma podmiotami prowadzącymi działalności gospodarcze. Zdaniem pozwanej roszczenie przedawniło się po upływie 3 lat, czyli uwzględniając datę udzielenia pożyczki w dniu 28 sierpnia 2012 roku. Ponadto pozwana odpowiadając na wezwanie powoda z pisma z 12 maja 2014 roku wskazała, że świadczenie zostało spełnione na podstawie wspólnych rozliczeń i należności istniejących między stronami w 2010 roku oraz w ramach zobowiązań jakie istniały po stronie powoda w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej w 2009 roku.

Opowiadając na sprzeciw pozwanej, powód podtrzymał powództwo, wskazując, że w okresie w którym udzielił pozwanej pożyczki, nie prowadził działalności gospodarczej polegającej na udzielaniu pożyczek. W chwili udzielenia pożyczki powód prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...), której przedmiotem była wyłącznie sprzedaż detaliczna prowadzona w niewyspecjalizowanych sklepach z przewagą żywności, napojów i wyrobów tytoniowych oraz sprzedaż detaliczna napojów alkoholowych i bezalkoholowych prowadzona w wyspecjalizowanych sklepach. Stąd okres przedawnienia roszczenia wynosi 10 lat, zatem roszczenie tytułem zwrotu udzielonej pożyczki, nie przedawniło się. Ponadto powód zaprzeczył by otrzymał od pozwanej odpowiedź na wezwanie do zapłaty. W 2010 roku nie doszło do żadnej kompensaty wspólnych zobowiązań i należności między stronami. Po stronie powoda nie było żadnych zobowiązań wobec pozwanej wynikających z rozliczeń z tytułu prowadzonej działalności za rok 2009 rok. Powód zwrócił uwagę, że pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swych twierdzeń.

Sąd ustalił co następuje:

Pozwana w okresie od 9 sierpnia 2010 roku do 26 listopada 2010 roku prowadziła działalność gospodarczą po firmą Grupa (...) z siedzibą w W. przy ulicy (...). W dniu 26 listopada 2010 roku dokonano zmiany nazwy na Kancelaria (...) z nową siedzibą w W. przy ul. (...). Następnie w dniu 10 października 2012 roku pozwana dokonała zmiany firmy i siedziby swej działalności na I. M. Firma (...) z siedzibą w G. przy ul. (...).

Powód w dniach 28 sierpnia 2009 roku i 4 września 2009 roku dokonał przelewów na poczet rachunku pozwanej odpowiednio kwot 100 000,00 zł i 47 000,00 zł tytułem udzielonej przez siebie pozwanej pożyczki na łączną kwotę 147 000,00 zł.

Rachunek, z którego dokonany został przelew należał do prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej P. Ł. (...), natomiast rachunek na który został dokonany przelew należał do działalności gospodarczej pozwanej - Kancelaria (...).

Powód w chwili udzielania pożyczki pozwanej prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...), której przedmiotem działalności była sprzedaż detaliczna prowadzona w niewyspecjalizowanych sklepach z przewagą żywności, napojów i wyrobów tytoniowych oraz sprzedaż detaliczna napojów alkoholowych i bezalkoholowych prowadzona w wyspecjalizowanych sklepach. Przedmiotowa pożyczka nie została udzielona przez powoda w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

Kwota pożyczki nie została zwrócona.

W związku z brakiem zwrotu udzielonej pożyczki pismem z dnia 12 maja 2014 roku powód wypowiedział umowę pożyczki i zwrócił się do pozwanej m.in. o zwrot udzielonej przedmiotowej pożyczki w dniach 28 sierpnia i 4 września 2009 roku w terminie 7 dni od otrzymania wezwania ze wskazaniem, że w przypadku braku zapłaty żądanych kwot zostaną naliczone odsetki ustawowe począwszy od dnia otrzymania wezwania. Pozwana odebrała wezwanie w dniu 15 maja 2014 roku i nie ustosunkowała się do wezwania powoda.

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: przelewy z rachunku powoda na rzecz rachunku pozwanej (k. 9-10); dokumenty z Centralnej Ewidencji i informacji o działalności gospodarczej (k. 11-15); przesądowe wezwanie do zapłaty powoda skierowane do pozwanej wraz z dowodem doręczenia (k. 16-18); zaświadczenie Prezydenta Miasta Stołecznego W. o prowadzeniu przez pozwaną działalności gospodarczej (k.26); zaświadczenie Prezydenta Miasta Stołecznego W. o prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej (k. 52).

Dokumenty przedstawione przez powoda Sąd uznał za wiarygodne, albowiem zostały sporządzone przez uprawnione podmioty, zaś ich wiarygodność nie była podważana przez stronę pozwaną. Sąd nie przeprowadził dowodu z przesłuchania stron, gdyż strony nie wniosły o przeprowadzenie dowodów w tym zakresie. Sąd uznał zgromadzony materiał dowodowy za wystarczający do wyjaśnienia sprawy, zwłaszcza, że strona pozwana podnosząc zarzuty, nie przedłożyła żadnych dowodów na poparcie swych twierdzeń, min. strona pozwana wskazywała, że pożyczka została zwrócona, przy czym nie przedstawiła na poparcie swych twierdzeń żadnych dowodów, stąd należało uznać tą okoliczność za niewykazaną.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Ustawa nie uzależnia ważności umowy pożyczki od zachowania formy szczególnej. Umowa pożyczki, której wartość przenosi 500 zł, powinna być stwierdzona na piśmie. W judykaturze zwraca się uwagę na fakt, że brak podpisu na umowie pożyczki jednej ze stron nie świadczy o nieważności danej umowy, gdyż ustawodawca posłużył się określeniem "stwierdzenie pismem", a nie zawarcie umowy w formie pisemnej. Umowa zatem może być zawarta w formie dowolnej, nawet ustnie i nie wpływa to na ocenę jej ważności. Umowa pożyczki dochodzi do skutku przez samo porozumienie się stron. Fakt jej zawarcia powinien być natomiast potwierdzony pismem, przy czym forma pisemna zastrzeżona jest tylko dla celów dowodowych (art. 720 § 2 kc w związku z art. 74 § 1 kc, Wyrok SA w Łodzi z dnia 2014-04-16 I ACa 1332/13).

Powód w niniejszym postępowaniu nie przedstawił umowy o pożyczkę na piśmie, natomiast przedstawił dwa przelewy bankowe na kwotę 100 000zł. i na kwotę 47 000zł. dokonane na konto Kancelaria (...) z siedzibą w W.. Należy nadto zwrócić uwagę, że strona pozwana nie podważała faktu zawarcia umowy pożyczki. W treści sprzeciwu potwierdziła fakt udzielenia pożyczki przez pozwanego, podniosła jedynie, że doszło do przedawnienia roszczenia o zwrot pożyczki, a nadto wskazała, że została ona już rozliczona pomiędzy stronami. W ocenie Sądu przedstawione przez powoda dowody w postaci potwierdzeń przelewów kwot udzielonej pożyczki oraz okoliczności przedstawione w pismach procesowych powoda i pozwanego w szczególności przyznanie, że pożyczka została udzielona, dają podstawy do uznania, że doszło faktycznie do zawarcia między stronami umowy pożyczki w kwocie wskazanej przez powoda. W tym zakresie zatem zbędnym byłoby przeprowadzenie dowodów osobowych, o które strony zresztą nie wniosły.

Sąd dokonując oceny zasadności roszczenia z umowy pożyczki bierze pod uwagę rozkład ciężaru dowodzenia. Podkreślić zatem należy, że w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę, a także, że doszło do przeniesienia na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej

samej jakości, przy czym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. (Wyrok SA w Łodzi z dnia 2014-07-31, I ACa 174/14).

Jak wyżej wskazano Sąd uznał, że doszło do udzielenia przez powoda pożyczki pozwanej w kwocie 147 000zł. Zatem pozwana powinna wykazać, że nie jest zobowiązana do jej zwrotu, jeżeli uważa roszczenie za bezzasadne.

W pierwszej kolejności pozwana wskazywała, że przedmiotowe roszczenie o zwrot pożyczki uległo 3-letniemu terminowi przedawnienia jako pożyczka związana z prowadzeniem przez strony działalności gospodarczej.

Jak wynika z przedłożonego przez powoda zaświadczenia Prezydent a m. ST. W. w zakres działalności przedsiębiorstwa (...), w chwili udzielania pożyczki pozwanej, wchodziła sprzedaż detaliczna prowadzona w niewyspecjalizowanych sklepach z przewagą żywności, napojów i wyrobów tytoniowych oraz sprzedaż detaliczna napojów alkoholowych i bezalkoholowych prowadzona w wyspecjalizowanych sklepach. Powód oświadczył, że nie prowadził działalności gospodarczej polegającej na udzielaniu pożyczek, nadto zaprzeczył, aby pożyczka udzielona pozwanej miała związek z prowadzoną przez niego działalnością. Zdaniem Sądu sam fakt, że pieniądze zostały przekazane z konta prowadzonego pod nazwa P. Ł. (...), nie daje podstaw do uznania, że pożyczka została udzielona w związku z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą. Pomimo przyjętego w doktrynie zapatrywania, że w razie wątpliwości należy szeroko interpretować działalność gospodarczą, to jednak pozwana powinna wykazać, że udzielona pożyczka była związana funkcjonalnie tą działalnością np. była wynikiem wcześniej zawartych umów, zobowiązań i wynikała z czynności podejmowanych w ramach prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej. Tymczasem pozwana poza stwierdzeniem w treści sprzeciwu, że pożyczka była udzielona w związku z prowadzoną przez obydwie strony działalnością gospodarczą, nie przedstawiła na tą okoliczność żadnych dowodów ani osobowych, ani z dokumentów.

Biorąc to pod uwagę należy stwierdzić, iż do przedawnienia zobowiązania wynikającej z przedmiotowej umowy pożyczki stosuje się 10 letni termin przewidziany przez art. 118 kc. Zatem roszczenie w momencie wniesienia pozwu tj. 18 sierpnia 2014 roku nie uległo przedawnieniu, bowiem umowa pożyczki została wypowiedziana pismem powoda z 12 maja 2014 roku, które pozwana otrzymała w dniu 15 maja 2014 roku, ze zobowiązaniem do spłaty pożyczki w terminie 7 dni. W związku z tym roszczenie stało się wymagalne z dniem 23 maja 2014 roku, stąd nie uległo przedawnieniu.

Kolejnym argumentem, który podniosła pozwana w treści sprzeciwu było stwierdzenie, że pożyczka nie podlega zwrotowi ponieważ została już rozliczona pomiędzy stronami w ramach prowadzonej przez nich działalności gospodarczej. Jednakże i na tą okoliczność nie przedstawiono żadnych dowodów, w szczególności potwierdzenie dokonanych przelewów na rzecz powoda bądź innego rodzaju dokumentów wykazujących rozliczenie bądź przekazanie należnej kwoty.

Należy mieć przy tym na uwadze treść artykułu art 503 § 1 k.p.c., zgodnie z którym, w piśmie zawierający sprzeciw od nakazu pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości, czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd natomiast pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Pozwana w treści sprzeciwu nie wskazała żadnych dowodów, chociaż o treści tego artykułu została pouczona (k 29.30.32 akt).

Mając to na uwadze Sąd w oparciu o powołane wyżej przepisy zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 147.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 maja 2014r., uwzględniając tym samym powództwo w całości.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. § 1 i 2 który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Powód wniósł o zasądzenie odsetek od dnia 23 maja 2014 roku, tj. od pierwszego dnia po upływie 7-dniowego terminu pozwanej do zwrotu uiszczonej pożyczki. Sąd uznał żądanie w tym zakresie za zasadne.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o przepis art. 98 kpc. Pozwana w całości przegrała sprawę, stąd powinna zwrócić powodowi wszystkie koszty procesu. Na koszty złożyły się: uiszczona przez stronę powodowa opłata od pozwu w wysokości 7 350,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600,00 zł. ustalona na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17,00 zł.

Gliwice dn. 20 kwietnia 2015 roku SSR del. Beata Majewska-Czajkowska